

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Andrzej Siuchniński

Protokolant Jolanta Włostowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej

w sprawie **B. S.**

ukaranego z art. 65 ust. 3 Ustawy z dnia 28.03.2003 r. o Transporcie Kolejowym
i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 14 kwietnia 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 19 maja 2021 r., sygn. akt II W (...),

1. oddala kasację.

**2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem nakazowym z dnia 19 maja 2021 r., sygn. akt II W (...), uznał obwinionego B. S. za winnego tego, że w dniu 24 kwietnia 2021 r. o godzinie 18:40 na łącznicy kolejowej numer (...) W. – Ż., wysokości km. 2/400 wjechał samochodem i przebywał na drodze technicznej, tj. popełnienia wykroczenia z art. 65 ust. 3 ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1043 ze zm.) w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra

Infrastruktury z dnia 6.04.2021 r. w sprawie przepisów porządkowych obowiązujących na obszarze kolejowym, w pociągach i innych pojazdach kolejowych oraz w pomieszczeniach przeznaczonych do obsługi podróżnych korzystających z transportu kolejowego na dworcach kolejowych (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 723 ze zm.), za co na podstawie art. 65 ust. 3 ustawy o transporcie kolejowym w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 zł, nadto orzekł o kosztach postępowania.

Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia z dniem 29 maja 2021 r.

Z kasacją od tego wyroku wystąpił Rzecznik Praw Obywatelskich, zaskarżając go w całości na korzyść ukaranego. Zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 ust. 3 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1043 ze zm.) w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 kwietnia 2021 r. w sprawie przepisów porządkowych obowiązujących na obszarze kolejowym, w pociągach i innych pojazdach kolejowych oraz w pomieszczeniach przeznaczonych do obsługi podróżnych korzystających z transportu kolejowego na dworcach kolejowych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 723 ze zm.), poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji gdy czyn przypisany B. S. nie wyczerpywał znamion tego wykroczenia.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja nie jest zasadna, jako że wbrew jej wywodom czyn B. S. wyczerpał znamiona przypisanego mu wykroczenia a przyjęty w zaskarżonym wyroku opis czynu odpowiada pełnemu zespołowi ustawowych znamion.

B. S. przypisano wykroczenie kwalifikowane z art. 65 ust. 3 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1043 ze zm., dalej jako u.t.k.) w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 kwietnia 2021 r. w sprawie przepisów porządkowych obowiązujących na obszarze kolejowym, w pociągach i innych pojazdach kolejowych oraz w pomieszczeniach przeznaczonych do obsługi podróżnych korzystających z transportu kolejowego na dworcach kolejowych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 723 ze zm.). Bezsporne jest, także w ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich, że w istocie chodziło o § 2 pkt 1 lit. a tegoż rozporządzenia, który stanowi, że na obszarze kolejowym zabrania się

osobom nieuprawnionym wstępu na torowiska, nasypy, wiadukty, mosty i rampy oraz przebywania na nich, wstępu do wykopów i tuneli kolejowych oraz przebywania w nich. Zdaniem skarżącego opis czynu przypisanego B. S. jest wadliwy z tego względu, że nie wskazano w nim, iż ukarany był osobą nieuprawnioną do przebywania na obszarze kolejowym. Nadto zaś, ukarany nie przebywał w żadnym z miejsc wskazanych w § 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia, a przepis ten nie wymienia drogi technicznej ani łącznicy kolejowej.

Odnosząc się do tych kwestii stwierdzić wpierw trzeba, że w myśl art. 82 § 2 pkt 1 k.p.w. wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego obwinionemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Jest to zatem analogiczne określenie co zawarte w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Na gruncie procedury karnej utrwalone jest już zaś stanowisko, że przepis art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. nie formułuje wymogu, by w opisie czynu przytoczono *expressis verbis* brzmienie ustawowe wszystkich znamion czynu zabronionego; opis czynu, o którym mowa w tym przepisie może być dokonany w języku ogólnym, a niekoniecznie w języku ściśle prawniczym. Wystarczające jest posłużenie się takimi sformułowaniami, które w sposób niebudzący wątpliwości odpowiadają treści poszczególnych znamion przypisanego sprawcy czynu zabronionego. Obowiązująca procedura karna nie ma bowiem charakteru procesu formułkowego. Stylizacja powołanego przepisu wskazuje jedynie, że treść zawarta w opisie czynu przypisanego powinna odpowiadać znaczeniu wszystkich znamion określających typ przestępstwa, a każde znamię typu przestępstwa powinno znajdować konkretyzację w opisie czynu. W konsekwencji, pominięcie ustawowego określenia znamienia przestępstwa w opisie czynu przypisanego nie stanowi przeszkody w uznaniu, że wypełnia on znamiona konkretnego przestępstwa, jeśli opis ten mieści się w granicach pojęć, którymi przepis prawa materialnego określa te znamiona (zob. np. wyroki SN: z dnia 2 lipca 2015 r., V KK 138/15; z dnia 4 listopada 2016 r., II KK 246/16; z dnia 28 marca 2019 r., II KK 198/18 czy postanowienie SN z dnia 8 maja 2018 r., II KK 29/18 oraz powołane w tych orzeczeniach judykaty). Powyższy pogląd przenieść można na grunt procedury wykroczeniowej, skoro również ona formułuje tożsamy wymóg dokładnego określenia przypisanego czynu.

W sprawie niniejszej przypisano ukaranemu, że przebywał na łącznicy kolejowej. Ustawa o transporcie kolejowym nie definiuje tego pojęcia. W takim wypadku posłużyć się tu należy definicją zawartą w § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 18 lipca 2005 r. w sprawie ogólnych warunków prowadzenia ruchu kolejowego i sygnalizacji (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 360 ze zm.), zgodnie z którą linia kolejowa łącząca dwie inne linie kolejowe z pominięciem stacji węzłowej stanowi łącznicę. Zgodnie zaś z art. 4 pkt 2 u.t.k. linia kolejowa to wyznaczona przez zarządcę infrastruktury droga kolejowa przystosowana do prowadzenia ruchu pociągów, natomiast wedle art. 4 pkt 1a u.t.k. droga kolejowa to tor kolejowy albo tory kolejowe wraz z elementami wymienionymi w pkt 2-12 załącznika nr 1 do ustawy, o ile są z nimi funkcjonalnie połączone, niezależnie od tego, czy zarządza nimi ten sam podmiot. Wskazać jeszcze trzeba, że obszar kolejowy to powierzchnia gruntu określona działkami ewidencyjnymi, na której znajduje się droga kolejowa, budynki, budowle i urządzenia przeznaczone do zarządzania, eksploatacji i utrzymania linii kolejowej oraz przewozu osób i rzeczy (art. 4 pkt 8 u.t.k.). Już z powyższych uwag wynika, że łącznica kolejowa stanowi drogę kolejową, a więc i tor kolejowy, które znajdują się na obszarze kolejowym, o którym mowa w § 2 pkt 1 wskazanego wcześniej rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 kwietnia 2021 r.

Ustawa o transporcie kolejowym nie definiuje, czymże jest torowisko, o którym mowa w powyższym rozporządzeniu. Sięgnąć zatem należy do rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 10 września 1998 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle kolejowe i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 151, poz. 987 ze zm.). W myśl jego § 16 ust. 1 górna powierzchnia podtorza stanowi torowisko. Z kolei przez podtorze rozumie się budowlę geotechniczną wykonaną na gruncie rodzimym jako nasyp lub przekop wraz z urządzeniami ją zabezpieczającymi i odwadniającymi (§ 3 pkt 7 tegoż rozporządzenia).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpatrywanej sprawy nie może być wątpliwości, że skoro B. S. przypisano to, że przebywał na łącznicy kolejowej, to tym samym znajdował się na torowisku, na który to wstęp osobom nieuprawnionym

jest zabroniony stosownie do § 2 pkt 1 lit. a wskazanego wcześniej rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 kwietnia 2021 r.

Autor kasacji podnosił jeszcze okoliczność, że w zaskarżonym wyroku nie wskazano, iż ukarany był osobą nieuprawnioną do przebywania na obszarze kolejowym. Rzeczywiście w opisie przypisanego czynu takie wskazanie *expressis verbis* nie padło. Nie można jednak w związku z tym przyjmować, że opis czynu nie zawiera kompletu ustawowych znamion, skoro w kwalifikacji prawnej Sąd Rejonowy wskazał § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6.04.2021 r., który zabrania właśnie wstępu osobom nieuprawnionym na określone miejsca w obszarze kolejowym. To ten ostatni przepis stanowił wypełnienie blankietu określonego w art. 65 ust. 3 u.t.k. Nie ma więc wątpliwości przeciwko jakiemu zakazowi wykroczył ukarany. Dostrzec tu trzeba, że na gruncie art. 107 § 1 k.k.s. w licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy wskazywał na brak przeszkód do zakwalifikowania zachowania oskarżonych na podstawie tego przepisu mimo niedoprecyzowania zarzutu odpowiednimi normami ustawy o grach hazardowych, bądź też skonkretyzowania go poprzez wskazanie niewłaściwego przepisu tej ustawy (zob. postanowienie SN z dnia 26 września 2018 r., IV KK 61/18 oraz wyrok SN z dnia 13 lutego 2018 r., III KK 272/17 i powołane tam orzeczenia).

Wszystkie te okoliczności skutkowały tym, że wniesiona kasacja nie mogła zostać uwzględniona.

Dlatego też orzeczono, jak w postanowieniu.